

Papež Frančišek

Apostolsko pismo - Motu proprio

ODPRL JIM JE UM – APERUIT ILLIS

s katerim je sveti oče Frančišek razglasil nedeljo Božje besede

1. »Tedaj jim je odprl um, da so doumeli Pisma« (Lk 24,45). To je eno zadnjih dejanj, ki jih je storil vstali Gospod pred svojim vnebohodom. Prikazal se je zbranim apostolom, z njimi razlomil kruh in jim odprl um za razumevanje Svetega pisma. Prestrašenim in razočaranim možem je razodel pomen velikonočne skrivnosti: po večnem Očetovem načrtu je Jezus moral trpeti in vstati od mrtvih, da je podaril spreobrnjenje in odpuščanje grehov (prim. Lk 24,26.46-47). Obljubil jim je Svetega Duha, ki jim bo dal moč, da bodo priče skrivnosti odrešenja (prim. Lk 24,29). Odnos med Vstalim, skupnostjo verujočih in Svetim pismom je življenjsko potreben za našo istovetnost. Brez Gospoda, ki nas vanj uvaja, je nemogoče doumeti Sveto pismo, prav tako pa brez Svetega pisma tudi poslanstvo Jezusa in njegove Cerkve v tem svetu ostane nedoumljivo. Sveti Hieronim je upravičeno zapisal: »Nepoznavanje Svetega pisma je nepoznavanje Kristusa« (*In Isaiam, Prologus: PL 24,17*).

2. Ob sklepu *izrednega svetega leta usmiljenja* sem prosil, da bi razmislili o »nedelji, ki bi bila v celoti posvečena Božji besedi, da bi razumeli neizčrpno bogastvo, ki izhaja iz neprestanega pogovora Boga z njegovim ljudstvom« (Apostolsko pismo *Usmiljeni in usmiljenja potrebni - Misericordia et misera*, 7). Eno izmed nedelj bogoslužnega leta na poseben način posvetiti Božji besedi predvsem omogoča, da Cerkev podoživi dejanje Vstalega, ki tudi nam odpre zaklad svoje Besede, da bi mogli biti v svetu oznanjevalci tega neizčrpnega bogastva. Ob tem se spomnimo učenja sv. Efrema: »Gospod, kdo je sposoben razumeti vse bogastvo ene same tvoje besede? Veliko več je tega, kar se nam izmakne, kot tega, kar nam uspe razumeti. Podobni smo žejnim, ki pijejo pri izviru. Tvoja beseda ponuja veliko različnih vidikov, kot je veliko pogledov tistih, ki poučujejo. Gospod je svojo besedo obarval s pisanimi lepotami, da bi tisti, ki jo preiskujejo, mogli gledati tisto, kar imajo rajši. V svojo besedo je skrtil zaklade, da bi vsak izmed nas našel bogastvo v tem, kar premišljuje« (*Commenti sul Diatessarion*, 1, 18).

S tem pismom odgovarjam na mnoge prošnje, ki sem jih prejel od Božjega ljudstva, da bi celotna Cerkev v edinosti namenov obhajala *nedeljo Božje besede*. Postal je običajno, da skupaj živimo trenutke, v katerih se kot krščanska skupnost osredotočamo na veliko vrednost, ki jo ima Božja beseda v vsakdanjem življenju. V različnih krajevnih Cerkvah obstaja bogastvo pobud, zaradi česar je Sveto pismo vedno bolj dostopno vernikom, da bi bili hvaležni za tako velik dar, zavezani, da ga živijo v vsakdanu, in odgovorni, da zanj dosledno pričajo. Drugi vatikanski koncil je močno spodbudil ponovno odkrivanje Božje besede z dogmatično konstitucijo *Dei Verbum*. Besedilo, ki ga je vredno premišljevat in živeti, jasno pokaže naravo Svetega pisma, izročanje iz roda v rod (pogl. II), njegov božanski navdih (pogl. III), ki vsebuje Staro in Novo zavezo (pogl. IV in V), ter pomen za življenje Cerkve (pogl. VI). Da bi spodbudil to učenje, je Benedikt XVI. leta 2008 sklical škofovsko sinodo na temo »Božja

beseda v življenju in poslanstvu Cerkve«, po kateri je objavil apostolsko spodbudo *Verbum Domini*, ki predstavlja nepogrešljiv nauk za naše skupnosti.[1]Dokument posebej poglobi performativno vlogo Božje besede, zlasti kadar se v bogoslužnem dejanju pokaže njen zakramentalni značaj.[2]

Naj v življenju Božjega ljudstva nikdar ne usahne odločilni odnos z živo Besedo –tako kot se Gospod nikdar ne preneha obračati na svojo Nevesto, da bi rasla v ljubezni in pričevanju vere.

3. Zato določam, naj bo tretja nedelja med letom posvečena obhajanju, premišljevanju in širjenju Božje besede.

Nedelja Božje besede je umeščena v obdobje, ko smo povabljeni, da okrepimo vezi z judi in molimo za edinost kristjanov. Ne gre zgolj za časovno sovpadanje: obhajanje *nedelje Božje besede* ima ekumensko vrednost, saj Sveto pismo tistim, ki poslušajo, kaže pot, po kateri je treba hoditi, da bi prišli do pristne in trdne edinosti.

Skupnosti naj poiščejo način, kako bodo to *nedeljo* živele kot slovesen dan. Poleg tega je pomembno, da se med evharističnim slavjem ustoliči sveto besedilo, da zbrano ljudstvo doume normativno vrednost Božje besede. Ob tem je posebej koristno opozoriti na njeno oznanjevanje, homilijo pa prilagoditi tako, da bo poudarjena služba, ki se daje Gospodovi besedi. Škofje na to nedeljo lahko obhajajo obred lektorata ali podelijo podobno službo, da s tem poudarijo pomen oznanjevanja Božje besede v bogoslužju.

Naj ob tem ne umanjka noben napor, da bi nekatere vernike primerno pripravili za službo resničnih oznanjevalcev Besede, kot se že skoraj običajno dogaja za akolite ali za izredne delivce obhajila. Duhovniki naj poiščejo način za izročitev Svetega pisma ali njegovega dela vsemu občestvu, s čimer se pokaže, kako pomembno je v vsakdanjem življenju nadaljevati branje, poglobljanje in molitev s Svetim pismom, še posebej ob upoštevanju metode *lectio divina*.

4. Vrnitev izraelskega ljudstva v domovino po babilonskem suženjstvu je na pomenljiv način zaznamovalo branje iz knjige Postave. Sveto pismo nam v Nehemijevi knjigi nudi ganljiv opis tega trenutka. Ljudstvo je zbrano v Jeruzalemu, na trgu pri Vodnih vratih, in posluša Postavo. To ljudstvo je izgnanstvo razkropilo, sedaj pa se je »enodušno« (Neh 8,1) zbralo okoli Svetega pisma. Ob branju svete knjige so bila »ušesa vsega ljudstva obrnjena proti knjigi postave« (Neh 8,3), zavedajoč se, da bodo v tej besedi odkrili smisel doživetih dogodkov. Odziv na oznanilo je ganjenost in jok: »[Leviti] so brali iz knjige Božje postave po odstavkih, razlagali pomen, da so mogli razumeti, kar so brali. Tedaj so Nehemija, ki je bil upravnik, duhovnik ter pismouk Ezra in leviti, ki so poučevali ljudstvo, rekli vsemu ljudstvu: 'Ta dan je svet Gospodu, vašemu Bogu. Ne žalujte in ne jokajte!' Vse ljudstvo je namreč jokalo, ko so slišali besede postave. [...] Ne bodite žalostni, kajti GOSPODOVO veselje je vaša moč« (Neh 8,8-10).

Te besede vsebujejo velik poduk. Sveto pismo ne more biti dediščina samo nekaterih, še manj zbirka knjig za nekaj privilegiranih. Pripada vsemu ljudstvu, ki je zbrano, da bi ga poslušalo in se prepoznalo v Besedi. Pogosto se ob prebiranju svetega besedila v nekaterih krogih ali v izbranih skupinah pojavijo težnje po monopolu. Toda ne sme biti tako. Sveto

pismo je knjiga Gospodovega ljudstva, ki v poslušanju prehaja od razkropljenosti in razdeljenosti k edinosti. Božja beseda združuje verujoče in jih naredi za eno ljudstvo.

5. V tej edinosti, ki se rodi iz poslušanja, imajo pastirji najprej veliko odgovornost, da razlagajo Sveto pismo in vsem omogočijo, da ga razumejo. Ker je to knjiga ljudstva, so jo tisti, ki so poklicani, da so služabniki besede, dolžni narediti dostopno svoji skupnosti.

Zlasti homilija ima posebno nalogo, ker ima »skoraj zakramentalno naravo« (Apostolska spodbuda *Veselje evangelija - Evangelii gaudium*, 142). Uvajati v globino Božje besede s preprostim jezikom, ki je prilagojen poslušalcu, omogoči duhovniku, da pomaga odkriti tudi »lepoto podob, ki jih je Gospod uporabljal, da bi spodbujal k dobremu« (prav tam). Gre za pastoralno priložnost, ki je ne smemo izgubiti!

Za mnoge naše vernike je to namreč edina priložnost, da doumejo lepoto Božje besede in vidijo, kako se nanaša na njihovo vsakdanje življenje. Pripravi homilije je torej treba posvetiti primeren čas. Pri razlagi svetih beril ne smemo improvizirati. Od nas, pridigarjev, se zahteva prizadevanje, da ne dolgovezimo in v homilije ne vključujemo tujih tem. Kadar se ustavimo v premišljevanju in molitvi ob svetem besedilu, smo sposobni govoriti s srcem, da dosežemo srca ljudi, ki nas poslušajo, in izraziti bistveno, kar ljudje doumejo in rodi sad. Nikdar se ne naveličajmo posvečati časa in molitve Svetemu pismu, da bi ga sprejeli »ne kot človeško besedo, ampak, kar resnično je, kot Božjo besedo« (1 Tes 2,13). Dobro je, da tudi kateheti, ki pomagajo rasti v veri, pri svojem poslanstvu čutijo nujnost, da se prenavljajo skozi študij Svetega pisma in domačnost z njim. To jim omogoča, da spodbujajo resnični pogovor med naslovljenci in Božjo besedo.

6. Preden je prišel k učencem, ki so bili zaprti v hiši, in jih odprl za razumevanje Svetega pisma (prim. Lk 24,44-45), se je Vstali prikazal dvema izmed njih na poti, ki vodi iz Jeruzalema v Emavs (prim. Lk 24,13-35). Pripoved evangelista Luka opozori, da se je to dogajalo na sam dan vstajenja, se pravi v nedeljo. Učenca sta razpravljala o zadnjih dogodkih Jezusovega trpljenja in smrti. Njuno pot zaznamujeta žalost in razočaranje nad njegovim tragičnim koncem. Vanj sta upala kot v Mesija, osvoboditelja, nahajata pa se pred pohujšanjem Križanega. Vstali se sam obzirno približa in hodi z učencema, vendar ga ne prepoznata (prim. v. 16). Med potjo ju Gospod sprašuje in ugotovi, da nista razumela smisla njegovega trpljenja in smrti; imenuje ju »nespametna in počasna v srcu« (v. 25); »začel je z Mojzesom in vsemi preroki ter jima razlagal, kar je napisano o njem v vseh Pismih« (v. 27). Kristus je prvi ekseget! Ne le, da so starodavni spisi napovedovali, kar bo storil, tudi sam je hotel biti zvest tej besedi, da bi očitno pokazal na zgodovino odrešenja, ki ima svojo izpolnitev v Kristusu.

7. Biblija kot Sveto pismo govori o Kristusu in ga oznanja kot tistega, ki mora skozi trpljenje, da vstopi v svojo slavo (prim. v. 26). Ne le del, temveč celotno Pismo govori o njem. Brez tega besedila sta njegova smrt in vstajenje nedoumljiva. Zato ena izmed najstarejših izpovedi vere poudarja, da je Kristus »umrl za naše grehe, kakor je v Pismih. Pokopan je bil in tretji dan je bil obujen, kakor je v Pismih. Prikazal se je Kefu« (1 Kor 15,3-5). Ker Pismo govori o Kristusu, nam omogoča verovanje, da njegova smrt in vstajenje ne pripadata mitologiji, temveč zgodovini; nahajata se v središču vere njegovih učencev. Povezava med Svetim pismom in vero vernikov je globoka. Ker vera prihaja iz poslušanja, poslušanje pa je osredotočeno na Kristusovo besedo (prim. Rim 10,17), povabilo, ki iz tega izvira, poudarja nujnost in

pomembnost, ki ju morajo verniki nameniti poslušanju Gospodove besede tako v bogoslužnem dejanju kot v osebni molitvi in premišljevanju.

8. Potovanje Vstalega z učencema v Emavs se zaključi z večerjo. Skrivnostni Popotnik sprejme vztrajno prošnjo, s katero se nanj obrača dvojica: »Ostani z nama, kajti proti večeru gre in dan se je že nagnil« (Lk 24,29). Sedejo k mizi, Jezus vzame kruh, ga blagoslovi, razlomi in jima ga da. V tistem trenutku se jima odprejo oči in ga spoznata (prim. v. 31). Iz tega prizora spoznamo, kako neločljiva je povezanost med Svetim pismom in evharistijo. Drugi vatikanski koncil uči: »Cerkev je Sveto pismo vedno spoštovala kot Gospodovo telo samo; saj, posebno v svetem bogoslužju, z mize Božje besede in Kristusovega telesa neprenehoma jemlje kruh življenja in ga daje na voljo vernikom« (Konstitucija *O Božjem razodetju - Dei Verbum*, 21).

Stalno srečevanje s Svetim pismom in obhajanje evharistije omogočita prepoznavanje med ljudmi, ki pripadajo drug drugemu. Kot kristjani smo eno samo ljudstvo, ki potuje skozi zgodovino; močni smo zaradi Gospodove prisotnosti med nami, ki nam govori in nas hrani. Dan, posvečen Svetemu pismu, ni enkrat letno, ampak enkrat za celotno leto, saj je za nas nujno, da postanemo domači in tesno povezani s Svetim pismom in Vstalom, ki ne neha lomiti Besede in Kruha v skupnosti verujočih. Vstopiti moramo v stalno zaupnost s Svetim pismom, saj sicer srce ostane hladno, oči ostanejo zaprte, prizadete, v nešteti oblikah slepote. Sveto pismo in zakramenti so med seboj neločljivi. Kadar zakramente uvede in osvetli Beseda, se bolj jasno pokažejo kot cilj neke poti, na kateri Kristus sam odpre duha in srce za spoznanje svojega odrešenjskega delovanja. V tem kontekstu ne smemo pozabiti na nauk, ki izhaja iz knjige Razodetja. Tam je rečeno, da Gospod stoji pri vratih in trka. Če kdo sliši njegov glas in vrata odpre, On vstopi, da bi večerjal z njim (prim. 3,20). Jezus Kristus trka na naša vrata po Svetem pismu; če poslušamo in odpremo vrata uma in srca, tedaj vstopi v naše življenje in ostane z nami.

9. V drugem pismu Timoteju, ki na neki način predstavlja njegovo oporoko, sv. Pavel priporoča svojemu zvestemu sodelavcu, naj vedno bere Sveto pismo. Apostol je prepričan, da »je vse Sveto pismo navdihnjeno od Boga in koristno za poučevanje, svarjenje, za poboljševanje in vzgojo v pravičnosti« (3,16). To Pavlovo priporočilo Timoteju predstavlja osnovo za razmislek o navdihnjenju Svetega pisma v koncilski konstituciji *O Božjem razodetju - Dei Verbum*, pri čemer se kažejo njegov *odrešenjski namen, duhovna razsežnost in načelo učlovečenja*.

Ko konstitucija *O Božjem razodetju* opozarja zlasti na Pavlovo priporočilo Timoteju, poudarja, da »svetopisemske knjige zanesljivo, zvesto in brez zmote učijo resnico, ki jo je Bog hotel imeti zaradi našega zveličanja zapisano v Svetem pismu« (št. 11). Ker poučujejo glede odrešenja po veri v Kristusa (prim. 2 Tim 3,15), resnice, ki jih vsebujejo, služijo za naše odrešenje. Sveto pismo ni zbirka niti zgodovinskih niti kroniških knjig, ampak je v celoti naravnano na celostno odrešenje človeka. Zaradi očitne zgodovinske zakoreninjenosti knjig, ki jih vsebuje sveto besedilo, ne smemo pozabiti prvotnega namena – našega odrešenja. Vse je usmerjeno v ta namen, ki je zapisan v sami naravi Svetega pisma, sestavljenega kot zgodovina odrešenja, v kateri Bog govori in deluje, da bi šel naproti vsem ljudem ter jih rešil zla in smrti.

Za doseg tega odrešenjskega namena Sveto pismo po delovanju Svetega Duha spreminja

človeško besedo, zapisano na človeški način, v Božjo besedo (prim. *O Božjem razodetju*, 12). Vloga Svetega Duha v Svetem pismu je poglobljena. Brez njegovega delovanja bi bili nenehno v nevarnosti, da bi ostali zaprti z golj v zapisanem besedilu. Temu bi lahko sledila fundamentalistična razlaga, ki se ji moramo ogibati, da ne bi izdali navdihnjenega, dinamičnega in duhovnega značaja svetega besedila. Apostol nas spominja: »Črka namreč ubija, Duh pa oživilja« (2 Kor 3,6). Sveti Duh torej spreminja Sveto pismo v živo Božjo besedo, ki jo njegovo sveto ljudstvo živi in posreduje v veri.

10. Delovanje Svetega Duha ne zadeva samo oblikovanja Svetega pisma, ampak deluje tudi v tistih, ki poslušajo Božjo besedo. Pomembna je trditev koncilskih očetov, po kateri je treba Sveto pismo »brati in razlagati v istem Duhu, v katerem je bilo napisano« (*O Božjem razodetju*, 12). Z Jezusom Kristusom Božje razodetje doseže svojo izpolnitev in polnost, vendar Sveti Duh nadaljuje svojo dejavnost. Delovanja Svetega Duha ne smemo omejiti samo na božansko navdihnjeno naravo Svetega pisma in na njegove različne avtorje. Zato je pomembno, da zaupamo v delovanje Svetega Duha, ki še naprej uresničuje svojo posebno obliko navdihovanja, kadar Cerkev uči Sveto pismo, kadar ga učiteljstvo avtentično razlaga (prim. prav tam) in kadar vsak vernik iz njega izpelje lastno duhovno normo. V tem smislu lahko razumemo Jezusove besede apostolom, ki so pritrdili, da so doumeli pomen njegovih besed: »Zato je vsak pismouk, ki je postal učenec nebeškega kraljestva, podoben hišnemu gospodarju, ki prinaša iz svojega zaklada novo in staro« (Mt 13,52).

11. Končno Konstitucija *O Božjem razodetju - Dei Verbum* določa, da »da so se Božje besede, izražene v človeških jezikih, priličile človeški govorici, kakor si je nekoč Beseda večnega Očeta privzela nebogljeno človeško meso in postala podobna človeku« (št. 13). Kakor da bi učlovečenje Božje Besede dalo obliko in pomen odnosu med Božjo besedo in človeško govorico, z njenimi zgodovinskimi in kulturnimi pogojenostmi. V tem dogodku dobiva obliko izročilo, ki je tudi samo Božja beseda (prim. prav tam, 9). Pogosto smo v nevarnosti, da bi med seboj ločili Sveto pismo in izročilo, ne da bi razumeli, da sta skupaj en sam vir razodetja. Pisni značaj prvega ničesar ne jemlje dejstvu, da je v polnosti živa beseda; tako živo izročilo v Cerкви, ki ga v teku stoletij nenehno posreduje iz roda v rod, poseduje to sveto knjigo kot »najvišje pravilo vere« (prav tam, 21). Sicer pa je Sveto pismo, preden je postalo besedilo, ustno prenašala in ga ohranjala živega vera nekega ljudstva, ki ga je priznavalo kot svojo zgodovino in načelo istovetnosti sredi tolikih drugih ljudstev. Svetopisemska vera se zato utemeljuje na živi besedi, ne na knjigi.

12. Kadar Sveto pismo beremo v istem Duhu, s katerim je bilo napisano, ostaja vedno novo. Stara zaveza ni nikoli stara, ko je enkrat del Nove zaveze, ker vse preobrazi edini Duh, ki ju navdihuje. Celotno sveto besedilo ima preroško vlogo: ne zadeva prihodnosti, ampak sedanost tistega, ki se hrani z Besedo. Jezus to jasno zatrjuje na začetku svojega poslanstva: »Danes se je to Pismo izpolnilo, kakor ste slišali« (Lk 4,21). Kdor se vsak dan hrani z Božjo besedo, postaja kakor Jezus sodobnik oseb, ki jih srečuje; ni v skušnjavi, da bi zapadel ali jalovemu domotožju po preteklem ali nestvarnim utopijam glede prihodnosti. Svojo preroško vlogo izpolnjuje Sveto pismo zlasti v odnosu do tistega, ki jo posluša. Povzroča sladkost in grenkobo. Na misel mi prihajajo besede preroka Ezekielja, ki po Gospodovem povabilu, naj poje zvitek, zaupa: »Použil sem ga in v ustih mi je bil sladek kakor

med« (3,3). Tudi evangelist Janez je na otoku Patmosu podoživel Ezekielovo izkustvo, vendar dodaja: »V mojih ustih je bila sladka kakor med. A ko sem jo pojedel, me je v trebuhu zagrenilo« (Raz 10,10).

Sladkost Božje besede nas priganja, da jo delimo s tistimi, ki jih srečujemo v svojem življenju, da izrazimo gotovost upanja, ki je v njej (prim. 1 Pt 3,15-16). Grenkost pa nam je pogosto ponujena ob ugotovitvi, kako težko postane, ko bi morali živeti skladno z njo; morda smo jo celo zavrnil, ker ji nismo priznali moči, da osmisli naše življenje. Zato se Božje besede nikoli ne privadimo, temveč se hranimo z njo, da bi odkrili in globoko živeli odnos z Bogom in brati.

13. Nadaljnji izziv, ki izhaja iz Svetega pisma, zadeva ljubezen. Božja beseda stalno kliče k usmiljeni ljubezni Očeta, ki prosi otroke, naj živijo v ljubezni. Jezusovo življenje je poln in popoln izraz te božanske ljubezni, ki ničesar ne zadrži zase, ampak brez pridržkov vsem podarja samega sebe. V priliki o ubogem Lazarju odkrijemo pojasnilo. Lazar in bogatin umreta. Ko slednji vidi ubožca v Abrahamovem naročju, prosi, naj bo poslan k svojim bratom, da jih opomni, naj živijo ljubezen do bližnjega ter se tako izognejo mukam, ki jih trpi on. Abrahamov odgovor je oster: »Imajo Mojzesa in preroke, te naj poslušajo« (Lk 16,29). Poslušati Sveto pismo, da bi uresničevali usmiljenje – to je velik izziv, postavljen pred naše življenje. **Božja beseda more odpreti naše oči in nam omogočiti, da izstopimo iz individualizma, ki vodi k zadušitvi in nerodovitnosti, hkrati pa odpira pot medsebojne podelitve in solidarnosti.**

14. Pripoved o spremembi sodi med najbolj pomenljive prizore odnosa med Jezusom in učenci. Jezus se s Petrom, Jakobom in Janezom povzpne na goro, da bi molil. Evangelisti pravijo, da sta se Jezusov obraz in oblačilo bleščala, medtem ko se je pogovarjal z dvema možema: Mojzesom in Elijem, ki sta posebjala Postavo in preroke, se pravi Sveto pismo. Petrov odziv na ta pogled je poln veselega začudenja: »Učenik, dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega« (Lk 9,33). V tistem trenutku jih je pokrila oblak s svojo senco in učence je prevzel strah. Spremenitev spominja na šotorski praznik, ko sta Ezdra in Nehemija ljudstvu brala sveto besedilo ob vrnitvi iz izgnanstva. Istočasno pa anticipira Jezusovo slavo v pripravi na pohujšanje trpljenja, Božjo slavo, na katero kaže tudi oblak, ki objame učence, kot simbol Gospodove navzočnosti. Ta spreminitev je podobna spremembi Svetega pisma, ki presega samega sebe, kadar hrani življenje vernikov. Kakor pravi Posinodalna apostolska spodbuda *Verbum Domini*: »Pri ugotavljanju razčlenjenosti med različnimi svetopisemskimi pomeni torej postane odločilno, da doumemo *prehod med črko in duhom*. Ne gre za avtomatičen in spontan prehod; prej je potrebno preseči črko« (št. 38).

15. Na poti sprejemanja Božje besede nas spremlja Gospodova Mati, prepoznana kot blagrovana, ker je verovala v izpolnitev tega, kar ji je povedal Gospod (prim. Lk 11,45). Marijin blagor je pred vsemi blagri, ki jih je Jezus povedal za uboge, žalostne, krotke, delavce za mir in tiste, ki so preganjani, ker je nujen pogoj vsakega drugega blagra. Noben ubog ni blagrovan, ker je ubog; to postane, če kot Marija veruje v izpolnitev Božje besede. Na to opozarja veliki učenec in učitelj Svetega pisma sv. Avguštin: »Nekdo iz množice, ki ga je navdušenje posebej prevzelo, je vzkliknil: 'Blagor telesu, ki te je nosilo.' In on: 'Še bolj pa blagor tistim, ki poslušajo Božjo besedo in jo ohranijo.' Kot bi rekel: tudi moja mati, ki jo

blagruješ, je blagrovana ravno zaradi tega, ker ohranja Božjo besedo, ne ker je v njej Beseda postala meso in prebiva med nami, ampak ker ohranja Božjo besedo, po kateri je bila ustvarjena in ki je v njej postala meso« (*Sul Vang. di Giov, 10,3*). Nedelja, posvečena Besedi, lahko v Božjem ljudstvu omogoči rast pobožne in marljive domačnosti s Svetim pismom, kakor je sveti pisatelj učil že v starodavnih časih: »Kajti prav blizu tebe je beseda, v tvojih ustih in v tvojem srcu, da jo lahko izpolnjuješ« (5 Mz 30,14).

V Rimu, pri svetem Janezu v Lateranu, 30. septembra 2019

Liturgični spomin sv. Hieronima ob začetku 1600-letnice njegove smrti

Frančišek

Papežev nagovor ob objavi pisma:

S tem pismom zato nameravam odgovoriti na številne prošnje, ki sem jih prejel od Božjega ljudstva, da bi celotna Cerkev mogla v edinosti namenov obhajati nedeljo Božje Besede. Običajno je postalo, da skupaj živimo trenutke, v katerih se krščanska skupnost osredotoča na veliko vrednost, ki jo Božja Beseda zaseda v vsakdanjem življenju. V različnih krajevnih Cerkvah obstaja bogastvo pobud, zaradi česar je Sveto pismo vedno bolj dostopno vernikom, da bi se čutili hvaležne za tako velik dar, zavezane, da ga živijo v vsakdanu in odgovorne, da zanj dosledno pričajo.

Drugi Vatikanski koncil je dal močno spodbudo ponovnemu odkrivanju Božje Besede z dogmatično konstitucijo *Dei Verbum*. Na teh straneh, ki so vredne, da jih preiščujemo in živimo, se jasno pokaže narava Svetega pisma, njegovo izročanje iz roda v rod (pogl. II), njegov božanski navdih (pogl. III), ki vsebuje Staro in Novo zavezo (pogl. IV in V), ter njegov pomen za življenje Cerkve (pogl. VI). Za spodbujanje tega učenja je Benedikt XVI. leta 2008 sklical Sinodo škofov na temo »Božja Beseda v življenju in poslanstvu Cerkve«, po kateri je objavil Apostolsko spodbudo *Verbum Domini*, ki predstavlja nepogrešljiv nauk za naše skupnosti.

Zato je dobro, da nikoli ne izgine v življenju našega ljudstva ta odločilen odnos z živo Besedo, ki se je Gospod ne utruje naslavljal na svojo Nevesto, da bi lahko rastle v ljubezni in pričevanju vere.

Zato določam, da naj bo 3. nedelja med letom posvečena obhajanju, razmišljanju ter razširjanju Božje Besede.

Ta nedelja Božje Besede je tako postavljena v primeren trenutek tistega obdobja cerkvenega leta, ko smo povabljeni okrečiti vezi z judi ter moliti za enost kristjanov. Ne gre namreč za

čisto časovno naključje, kajti obhajanje nedelje Božje Besede izraža ekumensko veljavnost, saj Sveto pismo kaže tistim, ki ga poslušajo, pot za dosego pristne in trdne enosti.

Skupnosti naj najdejo način, kako to nedeljo slovesno preživeti. Vsekakor pa je pomembno, da se med evharističnim obhajanjem ustoliči sveto besedilo in se tako pokaže bogoslužnemu zboru normativno vrednost, ki jo ima Božja Beseda...

Ponedeljek, 30. september 2019, 17:01

[1]Prim. AAS 102 (2010), 692–787.

[2]»Zakramentalnost Besede tako lahko razumemo v analogiji z resnično Jezusovo navzočnostjo pod podobama posvečenega kruha in vina. Ko pristopimo k oltarju in se udeležimo evharistične gostije, se v resnici obhajamo s Kristusovim telesom in krvjo. Oznanjevanje Božje besede v obhajanju vključuje priznanje, da je Kristus sam, ki je navzoč in se obrača na nas, da bi ga sprejeli« (*Verbum Domini*, 56).